

Sygn. akt III AUa 444/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSO del. Ireneusz Lejczak (spr.)
Protokolant:	Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek apelacji J. F.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze

z dnia 12 stycznia 2012 r. sygn. akt VII U 1399/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z 4.11.2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił przyznania wnioskodawcy J. F. prawa do emerytury. W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca zarzucił organowi rentowemu błędne ustalenie, iż wnioskodawca nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz tego, że nie udokumentował rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalenia prawa do emerytury. Wyrokiem z 12.01.2012 r. Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Orzeczenie to poprzedził następującymi ustaleniami: J. F., urodzony (...), w okresie od 14.05.1980 r. do 31.11.1984 r. zatrudniony był w Zakładach (...) w B.. Bezsprene wnioskodawca posiadał łącznie 30 lat, 1 miesiąc i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Od dnia 29.09.1986 r. do chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym J. F. pozostawał w stosunku pracy z Zakładem (...) w B.. W dniu 12.09.2011r. wnioskodawca złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę. Przy tych ustaleniach uznał sąd I instancji, że podstawą prawną do oceny zasadności żądania

wnioskodawcy był art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczony (mężczyzna) ma prawo do emerytury po ukończeniu 60 roku życia o ile wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie przystąpił do OFE oraz rozwiązał stosunek pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. W ocenie Sądu Okręgowego skoro wnioskodawca bezspornie pozostaje nieprzerwanie w stosunku pracy od dnia 29.09.1986 r. to nie mógł on nabyć prawa do żądanego świadczenia ponieważ nie spełnił wymienionej w § 2 art. 184 ustawy o emerytach i rentach z FUS przesłanki warunkującej prawo do tego świadczenia jaką jest rozwiązanie stosunku pracy. Ponadto wskazał Sąd, że nie spełnienie przez wnioskodawcę jednej z przesłanek uprawniających do emerytury czyniło zbędnym rozstrzygnięcie czy spełniał on pozostałe przesłanki uprawniającego do spornego świadczenia, w tym również ustalanie czy okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładach (...) w B. był okresem pracy w warunkach szczególnych.

Wyrok ten zaskarżył w całości apelacją wnioskodawca zarzucając mu naruszenie art. 184 ust.1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich wymienionych w tym przepisie warunków do emerytury oraz naruszenie powyższego przepisu w związku z przepisami § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze poprzez przedwczesne ustalenie, że wnioskodawca nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych oraz poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż skarżący nie udokumentował rozwiązania pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalenia prawa do emerytury. W uzasadnieniu apelacji skarżący wskazał, że Sąd nie zebrał w całości materiału dowodowego pozwalającego na właściwą ocenę tego czy wnioskodawca spełniał przesłanki do uzyskania prawa do spornego świadczenia i wniósł o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym na tę okoliczność dowodów z przesłuchania świadków i dokumentów znajdujących się w archiwum państwowym. Zarzucił również wadliwość wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poglądu, że wnioskodawca nie może uzyskać prawa do emerytury z powodu pozostawania w stosunku pracy, gdyż pogląd ten sprzeczny jest z prawidłową wykładnią art. 184 ust.1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem apelującego kontynuowanie przez niego pracowniczego zatrudnienia: „nie tamowało sprawy o ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury”. Przy tak uzasadnionych zarzutach domagał się wnioskodawca zmiany zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury, ewentualnie uchylecia wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna ponieważ wbrew jej zarzutom Sąd Okręgowy prawidłowo interpretował zastosowane przy rozstrzygnięciu sporu przepisy art. 184 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43). W szczególności zgodzić się należało z sądem I instancji, iż zawarte w § 2 art. 184 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS sformułowanie: „rozwiązanie stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem” stanowi jedną z przesłanek uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku. Trafny też był pogląd wyrażony w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, że skoro przesłanka ta jest równorzędna z pozostałymi, opisanymi w art. 184 cyt. ustawy warunkami, to jej niespełnienie uniemożliwiało uzyskanie przez wnioskodawcę prawa do spornej emerytury bez względu na to czy wykazałby on spełnienie pozostałych warunków uprawniających do tego świadczenia. Nie można było też zgodzić się z apelującym, że posiadał on roszczenie o ustalenie faktu, iż wykazał 15 letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych. Ze względu bowiem na zakres przedmiotowy wydawanych przez organ rentowy decyzji (art. 83 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tj. Dz.U. z 2009 r., nr 137, poz. 887) jak i kognicję sądu ubezpieczeń społecznych (art. 476 § 2 i 3 kpc) przedmiotem sporu może być jedynie prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a nie spełnienie jednej z przesłanek warunkujących istnienie prawa do tego świadczenia. Wobec tego nawet ewentualnie poczynione przez sąd I instancji ustalenia w kwestii spełniania przez wnioskodawcę innych przesłanek warunkujących prawo do tej emerytury nie wiązałyby, w myśl art. 365 kpc w zw. z art. 366 kpc, organu rentowego czy innych sądów. Skoro zatem poza sporem było, że wnioskodawca od 29.09.1986 r. do chwili zamknięcia rozprawy przed Sądem Okręgowym

pozostawał w stosunku pracy z Zakładem (...) w B., to tym samym nie nabył on prawa do emerytury w obniżonym wieku, gdyż w okresie tym nie spełnił warunku opisanego w § 2 art. 184 cyt. ustawy jakim jest rozwiązanie stosunku pracy. W tych okolicznościach rozstrzygnięcie sądu I instancji sporu, którego przedmiotem było prawo do emerytury w obniżonym wieku, było prawidłowe, a zatem apelację od tego wyroku, jako bezzasadną, należało oddalić (art. 385 kpc).

R.S.